

TEOSOFINEN LIIKE KOULUNA

Pekka Ervastian esitelmä 20.5.1928

Teosofinen liike kouluna on tämänpäiväisen esitelmän aiheena ja kuten tiedämme on tarkoituksemme välittömästi jatkaa viime sunnuntaista esitystä Teosofisesta Seurasta, sen ohjelmapykälistä ja siis teosofisen liikkeen tarkoituksesta yleensä. Hyvä on meidän lyhyesti muistuttaa mieliimme mitä viime kerralla koetimme tässä asiassa saada selville. Muistamme, että saatoimme eroittaa kaksi selvästi erilaista näkökantaa Teosofisen Seuran tehtävän suhteen. Toinen näkökanta oli, niinkuin silloin sanoin eversti Olcottin näkökanta ja toinen taas Madame Blavatskyn. Eversti Olcottin näkökanta oli se, että Teosofinen Seura oli tarkasti eroitettava teosofiasta. Teosofia oli toinen, Teosofinen Seura toinen. Teosofinen Seura oli itsessään jotakin. Se oli eversti Olcottin mielestä semmoinen toleranssi seura, semmoinen suvaitsevainen seura, jommoista ei ennen ole maan päällä ollut, semmoinen seura, jossa ihmiset eivät mitään välitä toistensa uskonnollisista tai muista mielipiteistä, vaan jossa he tunnustavat jokaiselle saman oikeuden ajatella vapaasti ja omaperäisesti kaikista elämän kysymyksistä, jommoisen he vaativat itselleen. Teosofinen Seura ilmoitti tämän kantansa eversti Olcottin mielestä ensimmäisessä ohjelmapykälässään ja myöskin semmoisissa sääntöliitteissä, joita oli aina kaikissa maissa, semmoisissa, joiden mukaan kukaan ei saa tyrkyttää omia mielipiteitään toiselle. Tämä eversti Olcottin käsitys Teosofisesta Seurasta oli tunnustettava hyvin idealistiseksi ja me näemme aivan selvästi viime kerralla kuinka kaunis tällöinen kanta on. Toiselta puolen me näemme myöskin, että se on jonkun verran epäkäytännöllinen, jonkun verran selkärangaton, koska se ei silloin anna meille uutta ihannetta, mitään uutta ojennusnuoraa elämälle, kuin tuon vain että meidän tulee kunnioittaa toisiamme. Sekin on jo suuri ohje kylläkin, mutta emme saata pysähtyä

siihen. Me ihmiset olemme totuudenetsijöitä, jotka emme saata pysähtyä puolitiehen, vaan joiden täytyy mennä eteenpäin ja etsiä, kunnes löytävät. Sentähden Teosofinen Seura historiallisesti on kehittynyt aivan toiseen suuntaan. Nyt on sitten Madame Blavatskyn kanta. Hänen kantansa mukaan tulee Teosofisen Seuran edustaa teosofiaa eli jumalallista viisautta maailmassa ja olla, niinkuin voisimme sanoa, Valkoisen Veljeskunnan eli Mestarien puhetorvena, äänenkannattajana maailmassa. Tätä maailma kaipaisi, tätä läheistä kosketusta niiden ihmisten kanssa, jotka tietävät totuuden. Madame Blavatsky oli tullut maailmaan sitä varten, että hän julistaisi totuuden, niinkuin me tiedämme, että toisetkin profeetat ovat tulleet maailmaan juuri sitä varten. Sanoohan Jeesuskin nimenomaan, että sitä varten olen tullut maailmaan, että tunnustaisin totuuden. Madame Blavatsky oli tullut tunnustamaan sitä totuutta, että totuus oli etsittävässä, että totuus oli löydettävässä, koska oli niitä ihmisiä, jotka olivat totuuden löytäneet. Nämä ihmiset, Adeptit, Mestarit muodostavat Salaisen Veljeskunnan, joka oli pysynyt olemassa aikojen aamusta saakka. Nämä ihmiset ovat henkisesti meidän ihmiskunnan takana. Heidän luonaan oli se viisaus, se totuuden tieto, jota kaikki ihmiset kaipaavat. Tämä oli Madame Blavatskyn selvä kanta ja sentähden luonnollisesti hänen selvä tarkoituksensa oli, että teosofinen liike edustaisi tätä kantaa että teosofinen liike eli aluksi Teosofinen Seura, oli näiden Mestarien puhetorvi ja äänenkannattaja toisin sanoen siis, että Teosofinen Seura olisi todella teosofian edustaja maailmassa. Nyt minä melkein toivon, että te, ainakin jotkut teistä, olisitte ajatelleet hengessänne vähän kapinoiden, että tämä Madame Blavatskyn kanta, jos siitä oikein pidämme kiinni, vie jonkunlaiseen lahkolaisuuteen. Eikö niin? Jos Teosofinen Seura nyt edustaa teosofiaa, silloinhan se kaikkien muiden seurojen ja sanokaamme kirkkojen kesken täällä maan päällä on kuin uusi taivaallinen yhdistys, jolla on määrätty maailmankatsomus, jota se tahtoo levittää ja joka siis on vähän lahkolaismainen, uuden kirkon tapainen. Ehkä teistä jotkut ovat

ajatelleet näin kun olette tuumineet tuota Madame Blavatskyn kantaa ja se on sangen oikein, sillä minä tahtoisin siinä tapauksessa selvittää, että Madame Blavatskyn kanta ei silti ole millään tavalla lahkolaismainen. Hänen kantansa ei ole lahkolaismainen eikä vie minkäänlaiseen lahkolaisuuteen, vaikkakin meistä tuntuisi historiallisesti, että Teosofinen Seura on mennyt lahkolaisuuteen, sentähden, että sillä on hyvin desiteeriset mielipiteet kaikista asioista. Sehän on esim. ottanut dogmukseen julistaa uuden maailmanopettajan tuloa. Madame Blavatskyn kanta ei ole dogmaattinen, ei millään tavalla lahkolaismainen, jos sitä oikein käsitämme. Teosofinen Seura ei ole sitä oikein vielä käsittänyt. Se meidän täytyy tunnustaa, niin teosofeja kuin olemme. Mutta Madame Blavatskyn kanta, kun siihen syvennymme, ei ole lahkolaismainen ja miksi ei? Sentähden, että jos me siihen syvennymme, jos me koetamme siihen eläytyä, silloin me tiedämme, ettei ole kysymys mistään lahkosta, ei ole kysymys mistään dogmaattisesta teosofiasta. Me olemme voineet saada semmoisen käsityksen teosofiasta, että se on tarkoin määritelty maailmankatsomus määrättyine oppeineen. Meidän on muistettava, että Madame Blavatsky ei puhunut tällaisesta teosofiasta. Hän sanoo, että teosofia on jumalallista viisautta ja että ne opit, ne teosofiset opit, joita hän oli lähetetty esittämään maailmalle, ne olivat ainoastaan fragmentteja, ainoastaan osia siitä jumalallisesta viisaudesta, joka oli ainoastaan Mestareilla. Hän monta kertaa nimenomaan teroitti: Jos pidätte kiinni minun julistamastani teosofisesta sanomasta, te ette voi joutua minkäänlaiseen dogmiuskoon sentähden, etten minä suinkaan ole oikeutettu esittämään koko totuutta. Minä tuon esille ainoastaan muutamia lohkoja, muutamia murto-osia siitä viisaudesta, joka on iankaikkinen ja jumalallinen. Minä itse tiedän ainoastaan muutamia piirteitä tästä viisaudesta ja sentähden minun oppini ovat semmoisia, että niihin täytyy ensin eläytyä, täytyy ensin elää kaikkien minun neuvojen mukaan, sitten voi oppia nämä fragmentit ja huomata ne tosiksi ja kukaties oppia enemmän,

mutta hyvin vähän luultavaa on, milteipä varmaa on, sanoo Madame Blavatsky, ettei mitään lisäopetuksia, mitään uusia teologisia, dogmaattisia erikoisoppeja anneta ainakaan sataan vuoteen. Ei anneta uusia lisiä, sillä nyt on annettu mitä on annettu ja määrätty annettavaksi. Mahdollisesti sadan vuoden perästä, siis kahdennenkymmenen vuosisadan viimeisellä neljänneksellä, mahdollisesti silloin uusi opettaja, Salaisen Veljeskunnan lähettiläs, ilmoittaa uusia puolia totuudesta, mutta se on hänen asiansa. Siitä en voi tietää mitään, mutta minun tehtäväni on ollut julkaista ne linjat, joita pitkin nyt täytyy kulkea. Jollette pysy tässä ohjelmassa ja näissä linjoissa, joudutte varmasti harhaan, mutta ken näissä pysyy, hän joutuu yhteyteen jumalallisen viisauden todellisen teosofian kanssa. Näin opetti Madame Blavatskyn tarkoitus oli, että Teosofinen Seura olisi tämän jumalallisen viisauden, todella universaalisen teosofian edustaja. Ei mikään dogmaattinen maailmankatsomus, vaan jumalallisen viisauden edustaja maailmassa. Siihen jumalalliseen viisauteen kuuluu silloin ensimmäisessä pykälässä juuri tämä yleinen veljeys. Seuran jäsenien tulee olla yleisen veljeyden ytimenä, se on heidän tulee tunnustaa ensimmäisenä selviönä eli aksiomina, että ihmiset ovat kaikki veljiä Jumalan eli totuuden edessä sen takia, ettei kukaan ihminen tiedä koko totuutta. Tämä veljeys oli välttämättä tunnustettava, sillä Madame Blavatsky oli samaa mieltä kuin eräs meille kaikille tuttu ja arvossapidetty apostoli Johannes, joka sanoo: „Kuinka te voitte sanoa rakastavanne Jumalaa, jota ette näe, kun ette rakasta veljiänne, joita näette.” Tämä on ihmeellinen moraalinen mittapuu. Jos me luulemme rakastavamme Jumalaa, mutta emme tunnusta ihmisten yleistä veljeyttä, emme tunnusta sitä, että kaikki ihmiset ovat veljiä, niin meidän rakkautemme Jumalaan on harhaa. Se ei ole mitään todellista, se ei ole mitään rakkautta todelliseen Jumalaan, se on rakkauden mielikuva ja harhaluoma. Meillä on se mittapuu, että jos me tuntisimme todellisen Jumalan, tuntisimme sen Isän, joka

on kaikkien ihmisten Isä, silloin me rakastaisimme kaikkia eroituksetta. Tämähän on selvästi esitetty ja ilmaistu teosofisen Seuran ensimmäisessä ohjelmapykälässä. Se heti vapauttaa meidät kaikesta dogmaattisuudesta. Sillä meidän täytyy tietää, että totuus ei koskaan vie meitä pois rakkaudesta, jumalallisesta rakkaudesta kaikkia ihmisiä kohtaan, vaan päinvastoin se lisää sitä. Meidän täytyy alkaa heti semmoisesta kohdasta, että me tunnustamme tämän. Me tunnustamme kaikkien ihmisten veljeyden, vaikka emme tiedä muuta totuutta niin me tunnustamme sen, että kaikkia täytyisi rakastaa ja että kaikkia rakastaisimme varmasti, jos Jumalan tuntisimme. Siis se on ainoastaan meidän omaa erehdystämme. Meidän pitää ensin koettaa pyrkiä siihen, että tunnustaisimme kaikki ihmiset veljiksemme, huolimatta heidän mielipiteistään, heidän olosuhteistaan. Tämä oli Madame Blavatskyn selvä kanta.

Sitten menemme eteenpäin toiseen ja kolmanteen ohjelmapykälään. Mutta vielä tahdon ohimennen huomauttaa, että Madame Blavatskyn kanta Teosofisen Seuran tehtävän, kokoonpanon ja tarkastuksen suhteen ilmeni siinäkin, että hän nimenomaan teroitti: Teosofisessa Seurassa on kuin kolme eri astetta: Ensimmäinen aste on – jos me sanomme korkeinta astetta ensimmäiseksi – Mestarien Veljeskunta, toinen aste on heidän opetuslapsensa – kaikki heidän opetuslapsensa – kolmas aste on Teosofisen Seuran jäsenet yleensä, jotka pyrkivät opetuslapsiksi, jotka ovat astuneet tähän elämänvirtaan sillä, että he ovat tunnustaneet kaikkien ihmisten veljeyden. Tämä tunnustus on todella kuin uusi uskontunnustus. Nyt minä uskon, että kaikki ihmiset ovat veljiä ja minä uskon, että tämä veljeyys on todellisempi kuin minkäänlainen mielipiteiden eroavaisuus. Ei ihmisten eroavaisuus poliittisesti, yhteiskunnallisessa suhteessa tai sukupuolen puolesta tee mitään tässä veljeydessä. Tämä on nyt minun uusi uskonni. Me näimme jo viime kerralla, että kun ihminen todella pitää tästä kiinni, kun hän uskoo ja eläytyy tähän ja siis koettaa jokapäiväisessä elämässään tätä uutta ihannetta ja

uskoa toteuttaa ja noudattaa, niin hän itse asiassa pääsee tietoon siitä ihmeellisestä totuudesta, jota me nimitämme Kosmilliseksi Kristukseksi, myöskin Logokseksi, myöskin Mystilliseksi Kristukseksi. Hän pääsee tietoon siitä yhteisestä taivaallisesta Ihmisestä, joka on kaikissa ihmisissä. Hän pääsee tietoon siitä ihanasta ihmisestä, joka piilee jokaisen ihmisen hengessä, hän pääsee tietoon siitä, että tämä on Kristus, jonka jäseniä kaikki yksilöt ovat.

Toisessa ohjelmapykälässä sanotaan sitten, että Teosofisen Seuran tehtävä on edistää vertailevia uskonnollisia, filosofisia ja tieteellisiä tutkimuksia. Edistää niitä, niin meidän olemme tavallisesti käsittäneet, että tämä on juuri melkein samaa kuin teosofisten oppien levittäminen maailmaan. Jos tämä teosofisten oppien levittäminen maailmassa merkitsisi meille samaa kuin Madame Blavatskyn kirjojen levittämistä maailmassa, silloin me voisimme tämänkin ymmärtää ja silloin me voisimme kuin hyväksyä sen, mutta meidän täytyy tunnustaa, että siihen ei ole voinut pysähtyä. Jokainen ihminen, joka on tullut totuuden etsijäksi tahtoo myöskin kertoa omista löydöistään ja omasta kannastaan. Hän ei tyydy siihen, että hän ainoastaan levittäisi Madame Blavatskyn kirjoja, vaan hän tahtoisikin kirjoittaa ja puhua sekä selittää toisille. Tämähän on hyvin luonnollista ja ei siinä ole mitään määrää kun se tapahtuu oikeassa veljeyden hengessä. Mutta Madame Blavatsky tarkoitti oikeastaan jotakin muuta. Kun nimenomaan sanotaan: edistää vertailevia uskonnollisia, filosofisia ja tieteellisiä tutkimuksia, niin hän sillä viittaa samaan asiaan, josta hän usein puhuu ja josta tiedämme, että Mestariinkin, jotkut Mestarit ovat antaneet lausuntonsa. Niissä kuuluisissa Mestarikirjeissä sanoo eräskin Mestari: „On tehtävä hyvin suuri ero uskontojen ja kirkkojen välillä.” Mestari sanoo nimenomaan, että kaksi kolmasosaa ihmiskunnan kaikista kärsimyksistä on johtunut siitä, että ihmiskunnassa on kirkkoja ja papistoja. Vaikka me ihmiset yleensä olemme taipuvaista luulemaan, että suurin osa ihmiskunnan onnesta, sen hyvästä elämästä ja sen siveellisestä

elämästä, sen onnesta, sekä maallisesta, että taivaallisesta riippuu siitä, että on näitä kirkkoja, jotka kukin edustavat jotain määrättyä uskontoa, niin Mestarit ovat hyvin selvästi sanoneet, että ne, juuri ne ovat syyvät ihmiskunnan onnettomuuteen, nämä kirkot, nämä uskonnot ja nämä papistot. Nythän me usein, jotka olemme totuudenetsijöitä ja teosofeja, me usein kun me löydämme vähän totuutta, kun me vähän opimme tuntemaan – niinkuin sanomme – Jumalaa, tulemme uskonnollisiksi ja meistä voi tuntua, kun me oikeastaan olisimme, – kuinka sanoisin – hieman kirkollisia mekin. Me emme ainakaan kovin kauaksi etäänny kirkosta. Mutta kuitenkin on ero hyvin suuri. Tuo uskonnon, filosofian ja tieteittenkin vertaileva tutkimus ei perustu siihen, niinkuin on usein arveltu teosofisissa kirjoissakin teosofisissa puheissa, että kaikki uskonnot olisivat opettaneet samaa, että kaikki uskonnot olisivat yhtä hyviä ja että kaikki kirkot olisivat yhtä oikeutettuja maailmassa. Olen lukenut semmoistakin, että eräs tunnettu ja kuuluisia auktoritatiivinen teosofi on sanonut: „Minä voin aivan hyvin mennä kristittyjen maassa kristilliseen kirkkoon ja ottaa osaa heidän jumalanpalvelukseensa täydellä hartaudella ja pyhyydellä.” Siten voinee mennä mihin kirkkoon tahansa maailmassa ja ottaa osaa heidän jumalanpalvelukseensa hartaudella. Kaikki ovat minua hyvin lähellä ja minä voin heidät kaikki hyväksyä. Madame Blavatskyn kanta ei ollut ollenkaan tällainen, sillä silloinhan he olisivat sanoneet, että kaikissa uskonnoissa on totuus. Mestarithan päinvastoin sanovat: „Kaikki kirkot ovat vähän henkeä aikaan saaneet, kaikki kirkot sisältävät itsessään sen, että jonkun viisaan ihmisen alkuperäisestä ilmoituksesta on langettu pois.” Kirkot ovat aina sanoneet: „Me edustamme nyt tuon viisaan miehen sanomaa, me edustamme sitä ja sitä vapahtajaa, me julistamme hänen oppiaan, hänen maailmankatsomustaan, sitä hyvää mitä hän on tehnyt.” Asia on kuitenkin päinvastainen, se on Madame Blavatskyn ja Mestarien kanta, he sanovat, että kirkot ovat etääntyneet tuon alkuperäisen ilmoittajan opista ja maailmankatsomuksesta. He ovat sitä

pimittäneet ja heittäneet sen lokaan sen sijaan, että he sitä edustaisivat. Mutta mitä siihen tulee, että kaikissa uskonnoissa olisi sama totuus, sanovat he päinvastoin: „Ei missään uskonnoissa ole totuutta, sillä ainoastaan alkuperäisessä ilmoituksessa ja Teosofian Avaimessa ihmiskunnan alkuperäiseksi viisaususkonnoksi, ainoastaan siinä on alkuperäinen totuuden ilmoitus.” Kaikki myöhemmät veljeskunnan lähettiläät, siis kaikki myöhemmät uskon perustajat ovat ainoastaan tuoneet ihmiskunnalle fragmentteja, kertoneet muutamia eri puolia tästä alkuperäisestä uskonnosta, viisaususkonnosta, joka jää tuon Salaisen Veljeskunnan haltuun, sen suojaan. Tästä vaan silloin tällöin on jotakin fragmentteja ilmoitettu, kun itse alkuperäinen viisausilmoitus unohtuu. Sentähden ei missään uskonnoissa ole totuutta ilmoitettu kokonaan, niin että voitaisiin pitää kiinni siitä ja sanoa, että tämä on totuus, vaan ainoastaan, sanoi Madame Blavatsky nimenomaan ja ainoastaan jos me vertailemme kaikkia uskontoja, filosofioita ja tieteitä, jos me tutkimme niitä kaikkia, voimme havaita kussakin jonkun heikon totuuden ilmoituksen, jonkun puolen alkuperäisestä totuudesta. Jos me tahdomme tietää enemmän totuudesta, täytyy meidän tutkia niitä kaikkia, täytyy meidän yhdistää kuin kaikkien henki, täytyy meidän saada kaikista niiden elämän henki, sillä niiden muoto on vaillinainen. Sentähden Madame Blavatsky teroittaa samaa asiaa, jota me olemme koettaneet Ruusu-Ristissä teroittaa. Ei saa millään tavalla sekoittaa uskontoja ja kirkkoja alkuperäisen viisauden, Mestarien, Vapahtajien opetuksiin. Ensin on ymmärrettävä, että kirkot, kirkolliset opit ja eksoteeriset uskonnot, semmoisia kuin ne ovat maailmassa, on syrjäytettävä. Ensin on mentävä alkuperäiseen lähteeseen – uskontojen alkuperäisiin kirjoituksiin – pyhiin kirjoituksiin ja alkuperäisen opettajan perustajan opetuksiin. Se on ensimmäinen asia. Sitten on toiseksi kaikkien näiden uskonnollisten perustajain, suurten viisauden Mestarien opetuksia vertailtava toisiinsa, niitä on kaikkia tutkittava, niistä kaikista on otettava elävä henki ja mittapuuna on oleva ensimmäisessä

ohjelmapykälässä saavutettu Kosmillinen Kristus. Mittapuuna, totuuden mittapuuna on käytettävä sitä tietoa kaikkien ihmisten veljeydestä, joka perustuu siihen, että kaikki ovat jäseniä Kristuksessa. Kaikki ovat saman Isän lapsia, se on totuuden ensimmäinen mittapuuna. Siinä valossa täytyy kaikkien vapahtajien opetuksia tutkia, vertailla niitä toisiinsa. Silloin voimme huomata, että viisauden Mestarit ovat todella tuoneet kuin enemmän ja enemmän valoa, silloin voimme myöskin huomata, että tämän Kristuksen, tämän Kosmillisen Kristuksen, tämän taivaallisen ihmisen, tämän kaikkien ihmisten, Isän ilmoitus on tullut yhä selveämmäksi ja selveämmäksi, siihen on tullut enemmän ja enemmän pontta sekä sisältöä, siihen on tullut hyvin paljon valoa, enemmän Buddhan opista, Buddhan omassa elämänymmärryksessä ja siihen on tullut kaikista enimmänsä valoa Jeesus Kristuksen ilmoituksessa, hänen opissaan, hänen persoonallisuudessaan, hänen elämässään. Me olemme aina sanoneet Ruusu-Ristissä: Jeesus Kristus on tuonut Kristuksen, Kosmillisen Kristuksen niin lähelle ihmiskuntaa kuin ei se ennen ole ollut. Buddha toi sen hyvin lähelle, Jeesus Kristus vieläkin lähemmäksi, vielä lähemmälle Kosmillisen Kristuksen ihmisen veljeyden, joka perustuu ihmisten yhteen, henkiseen yhteyteen, taivaalliseen Isään. Jeesus Kristus vei tämän huippuunsa. Mutta tämä ei merkitse ollenkaan sitä, että niin sanottu kristinusko, kristillinen kirkko olisi mikään uskonto, korkeampi kuin muut uskonnot. Emme saa sekoittaa näitä asioita toisiinsa. Se on lankeemus pois Kosmillisesta Kristuksesta. Kuta enemmän menemme ajassa eteenpäin, sitä enemmän kristinusko tavoittelee omaa Mestariaan, hapuilee kun hänen luokseen, mutta kaukana hänestä, kaukana hänen opetuksistaan, hänen elämänymmärryksestään se on koko ajan ollut. Eihän kristikunta yritäkään tietää mitään Mestaristaan ja hänen ilmoittamastaan Kosmillisesta Kristuksesta kuin ensimmäisenä kolme vuosisatana. Sitten tuli toinen ääni kelloon: silloin pyrittiin valtaan ja mahtiin ja tuli kirkko, jolla oli oma unelmansa

jumalanvaltakunnasta. Kirkon piti hallita koko maapalloa ja pitää kaikkia ihmisiä kurissa. Kaikkien piti olla hyviä ja totella lakia ja sitten kirkko käski keisareita ja kuninkaita, se pani pannaan jonkun hallitsijan ja maan ja sitten päästi jonkun valtakunnan pannasta. Heillä oli sellainen mahtava poliittinen unelma. Kirkko tahtoi tulla valtion sijaan, se tahtoi olla maallinen hierarkia, joka maailmaa hallitsee. Ja ajatelkaamme mitä suuri Mestari on sanonut: „Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta.” Tuommainen ulkonainen hierarkia, tuommainen ulkonainen maallinen loistoisuus, pyhä valtakunta, josta Juudas Iskariot uneksi, ei ainakaan vielä toteudu. Todellakin voimme painostaa sitä, että se juuri oli Juudas Iskariotin unelma. Hän ajatteli juuri näin: „Tuo Jeesus Natsarealainen, jota minä rakastan yli kaiken, hän on tuleva kuninkaaksi, joka hallitsee koko maailmaa ja ensimmäisenä Juudan kansaa. Miksikä hän ei sitä valtaa ota käsiinsä? Miksi hän ei näytä, että hän on Jumalan lähettänyt kuningas, voideltu kuningas? Miksi hän ei ota taivaallisia sotajoukkoja suojakseen ja näytä koko maailmalle, että tässä minä olen, tulen pilvissä, tulen teitä hallitsemaan, minä olen viisas, jalo ja hyvä, minä osaan teitä kaikkia oikein hallita. Miksi ei Jeesus tee näin?” Juudas ajatteli näin ja kun hän sitten huomasi, että asiat menivät yhä synkemmiksi ja näytti siltä kuin Jeesus kulkisi surullista kohtaloa kohti, niin Juudas päätti pakoittaa Jeesuksen ilmoittamaan itsensä ja panna hänet niin kireälle, että hänen täytyi sanoa taivaallisille joukoille: „Tulkaa tänne.” Ja Juudas, joka rakasti Jeesusta yli kaiken meni niinkuin evankeliumeissa kerrotaan, ja myi kolmestakymmenestä hopeapeningistä Mestarinsa. Juudas ajatteli, että nyt kun Jeesus otetaan kiinni puutarhassa, niin hän näyttää kaikille, kuka hän on. Mutta tuo näytös olikin sitten hyvin kummallinen. Juudas tulee Mestarinsa luo, suutelee häntä, koska on pimeä. Tästä piti roomalaisten tietää, kuka oli Jeesus. Hän menee siis ja suutelee Jeesusta, silloin Jeesus sanoo: „Suutelemallako sinä ihmisen pojan petät?” Sitten hän katsoo Juudakseen ja siitä katseesta

Juudas ymmärsi, että hän oli erehtynyt, siitä katseesta, joka oli täynnä rakkautta, täynnä ymmärtämystä ja joka sanoi: „Rakas Juudas, kyllä minä tiedän sinun hyvän tarkoituksesi, mutta etkö sinä muista, että minä olen aina sanonut, ettei minun valtakuntani ole tästä maailmasta. Sinä et ole ymmärtänyt minun sanomaani.” Silloin Juudas ymmärsi ja hän sai myöskin nähdä, että hengen majesteetti vaikutti hyvin mahtavasti, sillä kun Jeesus sanoi: „Tässä minä olen” – niin sotamiehet pelästyivät eivätkä uskaltaneet lähestyä. Mutta Juudas ymmärsi samalla, että hänen elämänsä oli mennyttä. Hän oli väärin käsittänyt ja vienyt asian semmoiseen kohtaan, ettei hän enää voinut mitään parantaa ja silloin ei hänellä ollut mitään muuta edessään kuin kuolema. Hän meni ja hirtti itsensä Se oli rakkaus, joka sai hänet tähän, mutta rakkaus, joka oli sokea ja jolla ei ollut viisautta. Aivan Juudas Iskariotin esimerkkiä ovat kaikki kirkot noudattaneet. Tietysti he eivät ole sitä tienneet. Heidän tarkoituksensa on ollut yhtä hyvää kuin Juudaksen, mutta he ovat erehtyneet ja he eivät ole muistaneet sitä, että Jeesus Kristuksen, Kosmillisen Kristuksen, Isän valtakunta ei ole tästä maailmasta. Se on hengessä. Sentähden ei mikään kirkko, ei mikään eksoteerinen uskonto tuo totuutta, vaan meidän täytyy tehdä näitä vertailevia tutkimuksia voidaksemme ymmärtää, että kaikki ovat yhtä Kristuksessa, kaikki yhtä Kosmillisessa Kristuksessa, yhtä siinä yhteisessä henkisessä elämässä. Muotoina ilman sitä elämää ne eivät ole mitään. Tämä Teosofisen Seuran ohjelmapykälä vie meidät siis yhä lähemmäs ja lähemmäs Kosmillista Kristusta, se vie meidät niin lähelle kaikkia ihmisiä, että me voimme kaikkia opastaa uskonnosta ja kirkosta pois Kristuksen luo, jos nim. ajattelemme asiaa paradoksaalisesti.

Kolmas pykälä oli tutkia tuntemattomia luonnonlakeja ja ihmisen salaisia kykyjä. Nythän me tiedämme, että Teosofisessa Seurassa ei koskaan olla sillä tavalla tätä asiaa väärinkäsitetty, että olisi luultu, että pitäisi tutkia spiritismiä ja psyykkisiä ilmiöitä. Ei ole näin käsitetty. On ymmärretty, että tässä on

tarkoitettu jotain muuta. On ymmärretty, että Teosofisen Seuran jäsenten tulisi tutkia näitä luonnonlakeja ja salaisia kykyjä sillä tavalla, että kehitämme itsessämme, silloin me pääsemme yhä syvällisempään totuuden tietoon. Itse asiassa meidän tietomme näkymättömästä todellisuudesta aivan perustuu siihen, että meissä herää semmoisia kykyjä, joiden avulla voimme näkymätöntä maailmaa tutkia. Niin on kyllä aina ymmärretty Teosofisessa Seurassa, sillä Madame Blavatsky oli niistä asioista siksi paljon puhunut, että mitään karkeampaa väärinkäsitystä ei siinä suhteessa saattanut tulla. Jokainen teosofinen totuudenetsijä tulee sille kohdalle, että hänen tulee kehittää itsessään salaisia kykyjä saavuttaakseen tietoa. Mutta mitä me sitten huomaamme? Huomaamme, että tässä suhteessa on sangen laajalle levinnyt väärinkäsitys sitä, mitä nämä kyvyt ovat. Mikä on tavallinen käsitys näistä salaisista kyvyistä? Tavallinen käsitys on se, että ne ovat uusia aistimia näiden viiden aistimen lisäksi, ne ovat kuin näkökykyä ja ehkä kuulemista, joiden avulla voimme nähdä kummituksia, vainajia ja luonnonhenkiä. Tavallisesti luullaan, että on kysymys jostain tämmöisestä. Madame Blavatsky sanoi kyllä usein: „Älkää pyrkikö minkäänlaiseen klärvoajanssiin, älkää pyrkikö minkäänlaiseen selvänäköisyyteen, sillä semmoinen pyrkimys on täynnä mitä hirmuisimpia vaaroja. Jos selvänäköisyys on teille tarpeen, niin se tulee varmasti, se tulee kun pyritte oikein. Mutta jos te pyritte väärällä tavalla, niinkuin kaikista suurin mahdollisuus on, jos semmoisen asiaan pyritte, niin silloin kehitätte itsessänne semmoista selvänäköisyyttä, joka teitä vie vielä suurempaan harhaan kuin konsanaan nämä teidän viisi aistianne. Te elätte jo harhojen parissa, mutta kiittäkää Jumalaa, että teidän viiden aistinne maailma sittenkin on niin vähän harhojen maailma, sillä hirveä harhojen maailma on se maailma, johon joudutte kun kehitätte uusia aisteja ja klärvoajansseja. Niiden uusien aistien avulla te kyllä näette jotain muuta maailmaa, mutta voi tätä maailmaa!” – Mitenkä meidän on ajateltava näitä asioita? Minkälainen käsitys meidän tulee saada

tästä hyvin tärkeästä kysymyksestä? Salaisten kykyjen kehittämisestä? Mitä ovat nämä salaiset kyvyt? Mikä ihminen on? Ihminen on tahtova, ajatteleva, tietävä ja tunteva olento. Ihminen on henkiolento, ihminen on sielu. Me sieluina tahdomme tietää ja tuntea, meillä on ruumiissamme viisi aistia, joiden välityksellä olemme yhteydessä tämän maailman kanssa mutta meidän henkemme ei piile ruumiillisissa aisteissamme. Tahtoisimmeko jonkun lisän näihin aisteihimme pyrkiessämme henkiseen elämään? Nämä aistit ovat omiansa suuressa määrin vieroittamaan meitä pois henkisestä elämästä. Puhutaanhan esim. silmän himoista monissa uskonnoissa. Hyvin monet viisaat puhuvat siitä, kuinka meidän silmämme voivat johdattaa meitä harhaan ja saada meitä innostumaan kaikenlaiseen ulkonaiseen harhaan. Viisas ihminen koettaa vapautua aistiensa ylivallasta. Pitäisikö meidän lisätä siis näitä aistejamme? Pitäisikö meidän luoda uusia vankiloita ja uusia kahleita entisten lisäksi? Aistit ovat sangen ruumiillisia asioita. Mitä aistit ovat? Koetakaamme ajatella näitä fyysillisiä aisteja. Minkä yhteisnimityksen voisimme antaa? Kaikki aistit ovat kosketusta. Meidän tuntomme on selvää kosketusta. Meidän makumme ja hajumme on selvää kosketusta. Maku perustuu siihen, että on juoksevaa ainetta siinä kiinteässä aineessa, jota otamme suuhun. Meidän hajuaistejamme koskee tämän maailman höyryt ja kaasut. Silloin se ilmoittaa itsensä hajuaistille. Se on kosketusta. Meidän korvaamme kuulo perustuu kosketukseen: ilma-aaltojen kosketukseen. Meidän silmämme on myös sellainen aistin, että eetteriaaltojen kosketuksesta riippuu meidän näkömme. Kaikki on kosketusta ja kaikki on aineellista. Nythän me sanomme, että mehän ihmisinä, sielullisina henkiolentoina olemme tahtovia, ajattelevia ja tuntevia yksilöitä. Me emme ole yhtä aistien kanssa. Siis jos tahdomme kehittää itsessämme salaisia henkisiä kykyjä, niin mitä tämä merkitsee? Se merkitsee, että meidän pitää kehittää itsessämme tahtoa, ajatusta ja tunnetta, siis sieluelämäämme. Sitä meidän pitää kehittää. Silloin nyt viisaat sanovat meille, niinkuin Madame Blavatsky sanoi

„Hiljaisuuden Äänessä”: „Varokaa tunnetta, tunne korrespondeeraa kosketuksen kanssa.” Tunne on yhteydessä astraalimaailman kanssa. Älkää siis lähtekö tunnetta kehittämään. Jos sitä lähette kehittämään, niin tehkää se ensimmäisen ohjelmapykälän mukaan, yleiseen veljeyteen, yleiseen rakkauteen, yleiseen myötätuntoon nojaten, ei minkäänlaisiin psyykkisiin tunnelmiin, psyykkisiin onnen, autuuden ja ekstaasin tunnelmiin vajoten. Tämä on vaarallista, sanoo Madame Blavatsky ja kaikki viisaat. Sanon tämän vain ohimennen. Tunteeseen älköön siis ihminen ensi sijassa kohdistuko, se vie uusiin harhoihin ja kahleisiin, vaan ihminen kehittäköön kun hän tahtoo henkisiä kykyjä, ajatuselämänsä ja tahtoansa ja niitä kahta puolta meidän olemuksessamme, joita me saamme kehittää: järkeämme ja tahtomme. Järkemme yhä kirkkaammaksi, tahtomme yhä voimakkaammaksi. Mehän olemme nyt semmoisia totuudenetsijöitä, joilla on tuo mittapuu, kaikkien ihmisten veljeys, ja se ihminen ei todellista tietoa tiedä, joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän näkee. Ei se ole mikään Jumala ja todellinen totuus, jos se tekee minut kylmäksi veljiäni kohtaan. Mikä on silloin Jumalani? Jos me lähdemme siltä pohjalta, niin meidän velvollisuutemme on alati kehittyä tiedossa. Se tapahtuu sillä tavalla, että kehitämme itsessämme niitä henkisiä voimia, joita piilee meidän tahdossamme ja ajatuksissamme. Sitten tunne seuraa mukana. Muistakaamme nyt tässä ohimennen: Rakkaus ei ole tunnetta, todellinen jumalallinen rakkaus ei ole tunnetta, se ei ole aaltoilua meidän aurassamme. Jumalallinen rakkaus on tahtoa ja kirkasta järkeä. Se sulkee ihmiset syliinsä, se on iloa ja se on rauhaa, ääretöntä myötätuntoa. Se ei elä tunnelmissa. Se voi paljonkin tuntea, mutta se ei tunne omia tunteitaan, vaan se tuntee toisen tunteita. Rakkaus, joka on tahtoa, kirkasta järkeä, se tahtoo auttaa ja siis ymmärtää kaikkia. Kuinka me voisimme toisia auttaa, jos me olisimme kokonaan uppoutuneet tuohon, että kuinka minä sinua rakastan. Sehän veisi meiltä järjen. Me jäisimme siihen paikkaan ihmettelemään omia tunteitamme. Oi,

kuinka minä sinua rakastan, kun putosit tuohon veteen. Semmoinen ihminen, joka todella rakastaa sitä, joka putosi veteen, hän hyppää pelastamaan. Se on rakkautta se. Ei hän nauttinut minkäänlaista tunteistaan. Meidän täytyy tuntea toisten tunteita ja toisten ajatuksia. Niin tekee Mestari ja se on meidän ihanteemme. Siis tällainen on tuo kolmas ohjelmapykälä. Tästä kaikesta näemme, että Madame Blavatskyn kanta on hyvin yksinkertainen, selvä ja loogillinen, sekä ennen kaikkea täysin eettinen, täysin moraalinen.

---

* * *